

LA OBRA DEL FRANQUISME

RUINA, FAM I MORT

L'aparell de propaganda falangista treballa a tot gas per a tractar de dissimular, explicant-la a la seva manera, la catàstrofe econòmica en que el règim de Franco ha enfonsat a Espanya. Cada dia apareixen, en els periòdics, xifres enginyades sobre «progressos» i «realitzacions» econòmiques. Però la tràgica força dels fets tira per terra totes les falòrnies, obligant als propis responsables de la catàstrofe a batre's en retirada.

En la darrera reunió de les «Corts» franquistes, el Ministre d'Indústria de Franco, impotent per a negar el caòtic estat en que es troba l'economia nacional, va tractar, inútilment, d'escamotejar les responsabilitats del règim en recórrer al gastat tòpic de la «herència rebuda», de les «conseqüències de la guerra» i altres bestieses per l'estil, per afirmar, a continuació, que «són inevitables crisis d'escassetat i agobi econòmic». Però això encara no és tot. Parlant del control del comerç exterior, Suanzes afirmà: «Si es deixessin en llibertat les importacions, suspent l'aplicació de permisos i l'ordre en les cessions de divises, en una setmana, només en una setmana, es produiria l'autèntica catàstrofe». Cap una més rotunda evidència de la bancarrota de la política franquista i de l'estat de ruïna en que ha portat a Espanya?

En el nº 110 de «TREBALL» vam donar algunes dades sobre el nivell de la producció agrícola i l'estat en que es troba l'agricultura. La ruïna dels nostres camps és tal, que un franquista tant devot com H. París Eguilaz, Director de l'Institut d'Economia Aplicada, considera que, en 1948, la producció agrícola per habitant era d'un 53%, en relació a la de l'any 1929. I la darrera collita fou pitjor que la del 48, així que, l'esmentada producció agrícola relativa, no arriba, avui, ni a la meitat de la de fa vint anys.

Desmentint tot allò que diuen i escriuen els falangistes sobre avanços en la industrialització del país, la Memòria del Banc d'Espanya publica un índex de la producció industrial segons el qual, considerant la del 1948 igual a 134, la del 1949 seria de 128, és a dir, un 45%, més baixa que la de l'any anterior.

Qui no recorda les parrafades que Franco i Suanzes llançaren a començaments d'aquest any sobre el desenvolupament de l'electrificació? Doncs bé:

En 1948 van produir-se . . . 6.150.000 Kwh. En 1949 la producció fou de . . . 5.488.000 Kwh.
Si examinem la marxa d'una altra rama tant decisiva per l'economia nacional com la del carbó, veurem que la producció també desminueix. La revista franquista «El Economista» ha publicat la següent estadística:

Producció total de carbó en 1946	12.020.000 tones.
» » » » » 1948	11.821.000 »
» » » » » 1949	11.650.000 »

La indústria textil, tant important en la vida econòmica de Catalunya, va en la mateixa direcció descendent:

En 1946, la producció de teixits de cotó fou de . . . 85.290 tones.
En 1948, dita producció va reduir-se a 65.118 »

Per als teixits de llana les xifres foren les següents:
En 1946 17.5000 tones. En 1948 13.641 tones.

Encara que no s'han publicat xifres completes corresponents al 1949, se sap que la producció textil fou més petita que l'any 48, degut a les majors restriccions elèctriques i a la manca de matèries primes. El cotó en rama rebut per les filatures en els set primers mesos del 1949 s'elevà, a 5.389 tones, mentre que, en els mateixos mesos del 49, les filatures van disposar de 25.192 tones.

El comerç pateix una crisi molt més aguda que la indústria. Centenars de petits comerciants, industrials i artisans s'arruïnen cada setmana i es veuen obligats a tancar llurs establiments. En el curs de 1949, només a Barcelona (ciutat), van protestar-se per manca de pagament 3.824 lletres de canvi, amb un import total de 15 milions de pessetes. L'any 49, les lletres protestades a Barcelona s'elevaren a 6.856, i llur import fou de 73 milions de pessetes.

Per a la classe obrera la situació es fa cada dia
(Passa a la pàg. 2)

LA CRIDA D'ESTOCOLM

«Exigim la prohibició absoluta de l'arma atòmica, arma d'intimidació i d'extermini en massa de les poblacions. Exigim l'establiment d'un rigorós control internacional, per assegurar l'aplicació d'aquesta mesura de prohibició. Considerarem com criminal de guerra el primer govern que utilitzi l'arma atòmica contra qualsevol país, ja que cometria un crim contra la humanitat.

Cridem a totes les persones de bona voluntat d'arreu del món, a signar aquesta crida.»

ANTIFRANQUISTES! Propagueu, reproduïu, feu signar la Crida d'Estocolm!

EXIGIM LA PROHIBICIÓ DE L'ARMA ATOMICA

Totes les persones que estimen la Pau i lluiten contra els incendiàries de guerra, han fet, de la Crida d'Estocolm, llançada pel Comitè Permanent del Congrés Mundial de Partidaris de la Pau, i en la qual s'exigeix la prohibició de l'arma atòmica, el centre de llur activitat en favor de la pau.

La Crida d'Estocolm circula profusament, reproduïda en centenars de milions de fulles, per tots els països. Més de 9 milions de ciutadans l'han signada en la Polònia popular i democràtica. Més de 4 milions ho han fet a la nova Hongria popular.

En els diversos països del món, altres tants milions d'homes i dones, de joves i vells, de les tendes
(Passa a la pàg. 5)

RUINA, FAM I MORT

(Ve de la pàg. 1)

més insuportable. Segons les xifres de l'Institut Nacional d'Estadística, el nombre d'obrers parats el 1 de juliol del 49 era de 151.689, i a finals de març d'aquest any' de 287.084. Encara que les proporcions de l'atur forçós són molt més grans, aquestes xifres, facilitades pels franquistes confessen que, des de fa nou mesos, cada dia queden sense feina més de 500 obrers, i que, en aquest temps, l'atur forçós augmentà en un 90%.

Els ingressos dels obrers que treballen disminueixen progressivament al reduir-se els dies de treball, les hores extraordinàries, els preu-fets i altres mitjans de guanyar quelcom més que, sota el franquisme, s'havien generalitzat entre la classe obrera. Al mateix temps els preus segueixen pujant, la pesseta perd valor, i el salari té cada dia menys poder de compra.

En comparació amb la pesseta del 1936, el seu valor en 1945 -segons l'Institut Nacional d'Estadística-, seria de 33 cèntims, i en 1943 només de 22 cèntims. El mateix Institut franquista ha establert el següent índex del valor real dels salaris obrers:

Professions	Any 1936	Any 1939	Any 1945	Any 1947
Minaires	= 100	= 74	= 60	= 53
Metal·lúrgics	100	74	57	50
Textils	100	74	66	54
Construcció	100	60	58	54
Agrícoles	100	76	72	60

Si es té en compte que la tendència a la baixa s'ha accentuat després del 1947; que l'Institut d'Estadística estimà la capacitat de compra dels salaris en calcular el cost dels articles de primera necessitat a preu de taxa, i que considerà com salari obrer el de tipus màxim, és a dir el més alt, incloent-hi les màximes càrregues socials que els patrons paguen per la mà d'obra, es pot afirmar que el salari real obrer, en 1950, és escassament un terç del que era durant la República.

A quina «herència» pot atribuir-se el descens de la producció de 1949 en relació a la de l'any precedent? A les conseqüències de quina «guerra» pot atribuir-se el progressiu augment, entre 1947 i 1950, de les lletres protestades i de l'atur forçós, el descens del nivell de la població treballadora? Es indubtable que sols pot tractar-se de l'herència que acumula, cada any de permanència en el poder, el règim franquista, i a la guerra que Franco fa al poble.

La ruïna econòmica, l'atur forçós i la fam són el resultat de l'existència d'un règim que dedica més de les dues, terceres parts del Pressupost de l'Estat a despeses militars i repressives, a convertir Espanya en una base militar dels imperialistes ianquis. En el manteniment de l'Exèrcit, la Guàrdia Civil i la Policia; en la construcció de presons, casernes i obres militars el franquisme ha gastat, des del 1940 més de 55 mil milions de pessetes, mentre que als Ministeris d'Agricultura i Indústria s'han destinat escassament mil milions, que s'han menjat la burocràcia i que no han representat cap ajut al desenvolupament de l'economia nacional.

En la mateixa reunió de les «Corts» en que Suanzes es veia obligat a reconèixer la crisi que rosega les entranyes de la vida econòmica espanyola, el seu col·lega Fernandez Ladreda, anuncià que s'estan invertint 5.500 milions de pessetes en l'acondicionament dels ports de Canàries, Cartagena, Ceuta, Cadiz, i altres que tenen, sobretot, un valor militar. L'any passat s'aprovà un pla de «millors» a la RENFE que suposa una inversió de 6.000 milions de pessetes, i que en la seva quasi totalitat, es destinen a l'ampliació de les línies de frontera i altres previsions de caràcter exclusivament estratègic. En la construcció d'aeroports es gasta una quantitat similar de milions de pessetes. No hi ha adobs ni tractors per als camps; no hi ha matèries primes ni pot renovar-se la maquinària industrial, però acaben de comprar-se 43 avions militars, als Estats Units, i la premsa franquista ha confirmat que s'han portat d'Alemanya -amb autorització «occidental»-, tècnics i màquines destinades als laboratoris d'experimentació atòmica de Serra Nevada, i per a «nacionalitzar» diverses produccions químiques relacionades amb els gasos asfixiants i les armes bacteriològiques.

El franquisme és la guerra. La seva política de traïció nacional estén la ruïna i la fam i està dirigida a empènyer Espanya i els espanyols, cap a la destrucció i la mort en la guerra criminal, contra la Unió Soviètica i pel domini mundial, que preparen els multimilionaris ianquis.

Salvar la pròpia existència d'Espanya com a nació independent i la vida dels espanyols; deturar la ruïna econòmica per obrir novament els camins de la reconstrucció i el benestar, exigeixen l'acció immediata de tots els que sofreixen i estan amenaçats a causa de la política aventurera del franquisme. La lluita unida i vigorosa contra totes i cadascuna de les mesures de preparació d'una nova matança mundial per part de l'imperialisme i dels seus servidors franquistes; la lluita per la destrucció del règim feixista dels grans financers i terratinents i pel triomf de la República, és l'únic camí per a canviar l'amenaça en seguretat. L'opressió en llibertat, la ruïna en prosperitat, l'atur i la fam en treball i abundància. PER AIXO, EN CADA LLOC DE TREBALL, EN CADA POBLE O BARRIADA, HAN DE CREAR-SE FLS CONSILLS DE LA RESISTENCIA, QUE HAN D'UNIR, EN LA DIARIA I COMU TASCA ANTIFRANQUISTA, A TOTS ELS INTERESSATS EN EL SEU TRIOMF.

Les forces del poble són molt superiors a les del franquisme. Si el règim de Franco es manté en el poder és deu d'una part, a l'ajut que li presten els imperialistes anglo-saxons, i de l'altra a la traïdora acció divisionista de certs líders anarquistes, socialistes de dreta i republicans que treballen per impedir la unitat de les forces democràtiques i republicanes, la unitat de tots els espanyols que volen la pau i la independència per a Espanya.

Però els amics de la nostra causa, les forces del camp democràtic i socialista de la pau que encapçala la Unió Soviètica, són molt més fortes que les dels instigadors de guerra protectors de Franco, i amb llur a-

(Passa a la pàg. 5)

LA VIDA DEL PARTIT

Eixamplen la nostra organització arreu de Catalunya

La política franquista de brutal i desenfrenada explotació dels treballadors, de protecció descarada dels interessos dels grans financers, terratinents i capitalistes, de preparació per a la guerra al servei dels imperialistes anglo-saxons, ha obert, d'una punta a l'altra d'Espanya, un enorme abim d'odi i d'indignació popular que separa el poble dels seus botxins franquistes i amenaça, cada dia més, en convertir-se en la tomba del maleït règim franco-falangista.

Grans són els esforços dels franquistes i llurs protectors per a neutralitzar aquest ambient d'odi popular que tant els inquieta. Cap demagogia, cap propaganda mentidera podran, però, evitar que els pobles hispànics, allisonats per la pròpia experiència, orientats i dirigits pels comunistes posin en moviment llur immensa força i l'orientin cap a la conquesta de la República democràtica, cap a la conquesta del pa, la pau i la llibertat.

En aquest procés de transformació de l'odi i de la indignació popular, en la gran força conscient i organitzada que ha de destruir el règim franquista, la tasca dels comunistes hi representa el paper principal. El treball d'orientació, de mobilització i d'organització que el Partit porta a cap és tant necessari per al triomf de la causa del poble com ho és l'aire per a respirar. L'experiència demostra, d'una manera esclatant que, avui, només sota la direcció del Partit Comunista el poble pot assolir victòries substancials sobre les forces de la reacció i que, per aquest motiu, allò més important i més decisiu consisteix en desenvolupar i enfortir el Partit, convertint-lo en el veritable dirigent de tot el poble.

Els comunistes catalans, els militants del P. S. U. de C. tenim, actualment, una tasca capital a complir: penetrar en tots els nuclis de la classe obrera i del poble, constituir cèl·lules del Partit en totes les fàbriques i llocs de treball, a les casernes, centres d'ensenyança, a les barriades, en totes les ciutats i pobles de Catalunya.

En cada fàbrica, en cada grup de treballadors, en tots els recones de Catalunya, hi ha obrers, pagesos, empleats, soldats, intel·lectuals, joves i dones, els quals per llur esperit revolucionari, per llur amor a la causa de la República democràtica i de la Pau, per llur predisposició a la lluita, per llur simpatia a la Unió Soviètica i per llur confiança en els comunistes, estan en condicions d'ésser dignes militants del P. S. U. de C.

Descobrir aquests comunistes en potència, orientar-los i ajudar-los a ingressar al Partit ha d'ésser la preocupació constant de cada comunista, de cada organització del Partit.

El nostre esforç principal, en el terreny del reclutament de nous militants, ha d'anar dirigit envers la classe obrera, envers els treballadors ugetistes, cetnistes, republicans, sense partit. Som el Partit de la classe obrera catalana i hem d'assolir nodrir, encara més, les nostres organitzacions clandestines, d'aquesta saba proletària, revolucionària, que es

troba en les fàbriques, tallers, mines, ports, etc. d'arreu de Catalunya.

Les dificultats i viscissituds de l'acció clandestina i de la lluita a mort que menem contra el franquisme, són la causa de que certes organitzacions i militants aïllats perdin, temporalment, el contacte amb el Partit. En aquests casos, i mentre realitzen esforços per tal d'establir contacte amb el Partit, res no ha d'impedir, als comunistes, de continuar treballant en la línia de mobilitzar, organitzar i unir els treballadors i les masses, en la línia de la lluita contra el franquisme, per la República democràtica per la pau, el pa i la llibertat.

L'interès i l'entusiasme que hem de posar en la tasca d'enfortiment i desenvolupament del Partit no ens ha de fer perdre de vista, però, ni un sol moment, que la policia treballa sense parar per introduir els seus agents dintre de les nostres organitzacions i que es val dels procediments més vils i més pèrfids per aconseguir-ho: des de la introducció, a les fàbriques i llocs de treball, de policies disfressats d'obrers que, àdhuc els mantenen en aquesta situació durant anys sencers, fins a l'empresonament dels seus propis agents per tal de que, després, puguin aparèixer com antifranquistes autèntics, provats i perseguits.

En treballar eficientment en la direcció assenyada, nosaltres contribuïrem, d'una manera decisiva, a fer fort el Partit, a garantir la victòria del nostre poble en la seva lluita contra el franquisme, per la pau i la República democràtica i per l'ulterior avanç cap al Socialisme.

DEL PRIMER DE MAIG

REUS.— En les Places de Prim, Mercadal, carrer Monterols i altres carrers de la ciutat, així com en el cine Bartrina, aparegueren, el dia Primer de Maig, un gran nombre d'octavilles signades pel nostre Partit.

Els treballadors, les dones, tota la població antifranquista, malgrat l'acció rabiosa de les forces repressives, acolliren amb gran satisfacció les octavilles i exterioritzaven llur alegria amb entusiastes comentaris, posant-se de relleu l'odi que els antifranquistes de Reus senten contra el maleït règim franco-falangista i llur decisió d'oposar-se als preparatius de guerra dels imperialistes i llurs vassalls franquistes, denunciats vigorosament en les octavilles distribuïdes.

A Barcelona van aparèixer milers d'octavilles en un gran nombre de fàbriques, tallers, barriades, als tramvies, etc. essent rebudes, per tot arreu, amb vives mostres de simpatia i entusiasme.

Ajuda **TREBALL**

4at. Sector. B-8 106 ptes.
Grup Astúries 20 »
Cot. « Març » 72 »

Sobre la vaga de « La Maquinista »

En el darrer número de « TREBALL » vam donar compte de la vaga realitzada pels valents obrers de « La Maquinista » de Sant Andreu, en commemoració del Primer de Maig d'enguany.

L'acció dels treballadors d'aquella Empresa té, per les condicions i forma en què va desenvolupar-se, una transcendental significació política i està plena d'ensenyances que han d'ésser tingudes en compte, en llur acció antifranquista, pels militants comunistes, per tots els treballadors i demòcrates.

Què demostra la vaga commemorativa del Primer de Maig de « La Maquinista »?

Demuestra que, tot l'immens aparell repressiu franquista no és prou fort per a impedir i vèncer la ferma decisió de les masses obreres i populars quan, aquestes, es proposen manifestar unides llurs sentiments revolucionaris, antifranquistes.

Demuestra que, malgrat la desenfrenada i incessant campanya « social » del franquisme, per a combatre els sentiments de classe i internacionalistes del proletariat, la classe obrera de Catalunya és manté fidel a llurs tradicions revolucionàries. a llur FESTA - com deien els obrers de « La Maquinista », a la Jornada Internacional dels Treballadors que cap decret falangista no podrà mai suprimir del pensament i del cor revolucionari dels obrers.

Demuestra que, la consciència revolucionària i antifranquista dels treballadors - i això cal que ho sàpiguen copsar ben bé els comunistes -, avança, madura progressivament, es desvetlla cap a noves inquietuds i afans, es concreta en accions més combatives, la qual cosa fa pressagiar - si som prou audaçs en orientar-la, educar-la i dirigir-la, - noves lluites, més importants i decisives.

Dos anys endarrera - els mateixos treballadors de « La Maquinista » així ho han reconegut -, la vaga política del Primer de Maig no hauria estat possible ja que l'ambient en aquella fàbrica - consciència revolucionària i antifranquista menys elevada i menys decidida -, no estava prou madur per a realitzar accions de tanta transcendència política.

I demostra i confirma, fonamentalment, que la base de tots els èxits, en el terreny de les lluites obreres i populars, és la UNITAT. Car es evident que, els 1600 treballadors de « La Maquinista » desunits, per molt combatius que siguin, no haurien pogut mai dur a terme la magnífica gesta del 1 de Maig, el ressó de la qual ha traspassat ja les fronteres d'Espanya i avui, és coneguda i comentada pels treballadors i demòcrates de tots els països en els quals es ret fervorós homenatge de simpatia i admiració als indomables metal·lúrgics de « La Maquinista » de Sant Andreu.

I en el terreny de les experiències unitàries, la vaga del Primer de Maig, ha posat, també, de relleu que, la unitat dels treballadors, en l'acció antifranquista, pot ésser assolida a desgrat i per damunt de l'actitud divisionista dels líders faistes, els quals, en el cas concret de la vaga de « La Maquinista », intentaren oposar-se a que obrers cenetistes hi participessin al costat dels altres treballadors d'ideologies i tendències diverses. L'ur intent fracassà. La unitat dels obrers fou més forta que el verí divisionista escampat per elements desclassats, al servei d'interessos reaccionaris, antiproletaris.

La vaga que comentem, les seves experiències, han d'ésser profusament divulgades en tots els llocs de treball, en tots els recons de Catalunya. El franquisme vol silenciar aquesta mena d'accions per tal de continuar mantenint la cívica i mentidera propaganda de la « pau social » d'Espanya i, sobretot, per evitar que, a la llum de fets semblants, s'enforteixi la confiança dels treballadors i del poble en llurs pròpies forces i no es propaguin, com un regueró de pólvora, que encengui, en altres llocs, on existeixin condicions favorables, noves manifestacions i lluites antifranquistes.

Actualment, les forces policiaques, els esbirros de Quintela i Polo, folls de ràbia, intenten, amb accions i violències brutals, terroritzar els obrers de « La Maquinista » i obligar-los a representar el vil i infamant paper de delators i que cap proletari honest no acceptarà mai.

La criminal acció de les forces repressives pot i ha d'ésser contrarrestada pels treballadors de « La Maquinista » esforçant-se per arrencar de les grapes de la policia a llurs companys detinguts i exigint que s'acabin totes les represàlies.

El manteniment del bloc indestructible que els va permetre realitzar la vaga del Primer de Maig, el descens de la producció, els « plantes » limitats a 10 ó 20 minuts, les protestes a la direcció de l'Empresa, enviant-hi comissions de les diverses Seccions, han d'ésser, entre altres, les formes essencials de llur acció, en aquests moments.

No els mancarà, per això, la solidaritat proletària de les masses treballadores de Catalunya, d'arreu d'Espanya, les quals, des de llurs fàbriques i tallers, han d'adreçar cartes de protestes a la direcció de « La Maquinista », exigint l'alliberament dels detinguts i que cessin les represàlies.

Impedir que la sagnant repressió franquista no s'acarnissi damunt dels obrers que han escrit una de les pàgines més glorioses de les lluites revolucionàries de Catalunya i d'Espanya, és un deure indefugible per a tots els treballadors, per a tot el poble.

Que la solidaritat popular ajudi a completar la gran victòria que suposa la vaga política del Primer de Maig a « La Maquinista »!

ELS CORRESPONSALS DE **TREBALL** DIUEN:

TREBALLADORS NO CEDIU!

BARCELONA. - En una Empresa textil, la direcció vol que els obrers facin « vetlles » (hores extras), però pagant-los al preu de les hores normals.

Naturalment, els obrers no hi estan d'acord, per la qual cosa van nomenar una Comissió que s'entrevistà amb l'Empresa dient-li que volien cobrar les hores de les « vetlles » al 100%, tal com es fa en altres cases. La proposta de la Comissió no fou acceptada. Mentrestant l'Empresa continua amb les seves pretensions de fer treballar hores extraordinàries.

Els obrers no han de cedir. Han de negar-se a les « vetlles » mentre no se'ls paguin les hores al 100%. L'ur acció han de recolzar-la en la disminució del rendiment i, sobretot, enfortint, encara més, llur unitat contra els intents explotadors de l'Empresa.

Només fent-ho així estaran en condicions de vèncer.

EX

cies
seva
posa
Est:
de P
el q
de g
L
no v
gue
M
por
sits
més
des
ra l
nou
bor
no
Tru
sur
rra
de
sh
gu
co
ci
si
d'

to
m
g
so
pl
e
tu
o
i

r

v

l

r

c

o

e

c

o

e

e

e

e

e

e

e

e

e

e

e

e

e

e

EXIGIM LA PROHIBICIO DE L'ARMA ATOMICA (Ve de la pàg. 1)

cies polítiques i de les religions més oposades, tantseval llur nacionalitat, raça o condició social, han posat i posen llurs signatures al peu de la Crida d'Estocolm, proclamant, així, llurs profunds sentiments de Pau, llur ferma resolució de saivaguarda-la costi el que costi i de fer recular els monstruosos plans de guerra atòmica elaborats pels imperialistes.

L'extraordinària mobilització de tots aquells que no volen sofrir les horroroses conseqüències de la guerra atòmica està més que justificada.

No hi ha cap dia que la premsa o la ràdio no ens portin nous fets que confirmen els sinistres propòsits dels incendiaris d'una tercera guerra mundial més espantosa i cruel que totes les fins ara conegudes. Les reunions militars es succeeixen una darre-ra l'altra. Als Estats Units s'aproven i es destinen nous crèdits per tal d'accelerar la producció de bombes atòmiques. Les forces navals imperialistes no paren d'efectuar maniobres. De la boca dels Truman, Acheson, Jhonson, Bradley, etc., només surten paraules de provocació i d'excitació a la guerra. Els dirigents yanquis, en llur canibalesca missió de viatjants de la mort, recorren els països «marshallitzats», intentant cohesionar el camp de la guerra i tapar les escletxes que s'hi obren com a conseqüència del vigorós impuls dels milions de ciutadans hostils a la guerra imperialista i a l'oposició activa que troben per a dur a terme llurs plans d'agressió i de domini del món.

L'amplària i profunditat de la mobilització de tots els pobles exigint la prohibició de l'arma atòmica i declarant que consideraran com criminal de guerra al primer govern que la utilitzi contra qualsevol país, dificulta, d'una manera considerable, els plans bèl·lics dels imperialistes, els quals constaten, exasperats i plens de ràbia, com cada nova signatura que apareix sota la Crida d'Estocolm, és un obstacle més que s'oposa a llurs plans aventurers i provocadors de guerra.

D'ací que els partidaris de la pau d'arreu del món, les organitzacions democràtiques i progressives mundials i de cada país, redoblin, encara més, llurs esforços, per tal d'impedir que la guerra atòmica, preparada pels imperialistes anglo-saxons, no converteixi els països en immensos Hirosimes, dels quals seria escombrat qualsevol vestigi de civilització i de vida humana.

Grans i greus són els perills de destrucció i d'extermini que planen amenaçadors damunt de tota la Humanitat. Només la mobilització i la lluita dels pobles podran evitar-los.

Catalunya, tots els pobles hispànics units en un mateix sentiment de Pau, estan, també, de tot cor, al costat de la Crida d'Estocolm i contribueixen ja, a la campanya que amb tant d'èxit es desenvolupa a tots els països.

Milers i milers de fulles, en les quals està reproduïda la Crida del Comitè Permanent del Congrés Mundial de Partidaris de la Pau, circulen en nombrosíssimes fàbriques, tallers, oficines, llocs de treball, barriades, pobles de Catalunya. Centenars d'antifranquistes, d'homes i dones, de joves i vells, signen la crida d'Estocolm.

Com arreu del món, a Espanya, tots aquells que volen veure la Pau assegurada i que no volen desa-

parèixer anihilats per la guerra atòmica, han fet de la Crida d'Estocolm, el centre i nervi de llur activitat en defensa de la Pau, de llur acció contra la política de guerra dels imperialistes i llurs vassalls franco-falangistes.

Cal dir que, aquesta acció, està, com en els altres indrets del món, també, més que justificada. Catalunya, tots els pobles hispànics, corren el risc d'ésser víctimes de les horroroses conseqüències de la guerra atòmica preparada pels imperialistes.

En l'estratègia guerrera dels bel·licistes anglo-saxons, i en complicitat amb el franquisme, el territori espanyol ocupa un lloc essencial. En cas de guerra, no hi ha cap mena de dubte que el nostre país, esdevindria un immens camp de batalla en el qual, les bombes atòmiques arrasarien les ciutats i camps semblant hi despietament la mort i les destruccions més espantoses.

Aquesta tràgica perspectiva - que hem i podem allunyar amb l'acció unida de tot el poble decidit a defensar la Pau -, ha d'esperonar a les masses obreres i populars de Catalunya, a tots els partidaris de la pau, a multiplicar llurs esforços per tal d'assolir que la campanya exigint la prohibició de l'arma atòmica s'eixampli poderosa per totes les ciutats, viles i llogarets catalans.

En cada fàbrica, taller, a les mines, ports, oficines, al camp, a les barriades, als centres recreatius, culturals, artístics, esportius, a les cooperatives i centres d'ensenyança, a les tendes i botigues, a cada casa, no poden mancar fulles amb la Crida d'Estocolm, les quals han d'ésser omplenes amb les signatures de tots els obrers i pagesos, empleats i intel·lectuals, familiars, amics, veïns, de tots els que no volen veure destruït el nostre país, anihilades les nostres llars, exterminats els nostres infants pels efectes mortífers de l'arma atòmica.

Reproduïm la Crida d'Estocolm. Fem-ne còpies a multícopista, a màquina, a mà, utilitzant les petites impremtes portàtils, valent-nos de tots els mitjans al nostre abast. Fem-la signar per tots els ciutadans que estimen la pau, sense distinció d'ideologies i creences religioses.

Que tot el poble se sumi, entusiasta i decidit, a la vigorosa campanya que els partidaris de la pau de cada país menen contra els monstres imperialistes que amenacen tota la Humanitat amb la mort i la destrucció.

Els comunistes, els demòcrates i antifranquistes més conscients i actius, han de posar-se, arreu de Catalunya, a la capdavantera d'aquesta campanya exigint la prohibició de l'arma atòmica i fer que esdevingui una valuosa aportació a la lluita que menen les masses obreres i populars per a destruir el règim de guerra franco-falangista i instaurar un règim de pau, republicà i democràtic, de llibertat i de progrés

RUINA, FAM I MORT (Ve de la pàg. 2)

juda, lluitant units, el nostre triomf és segur. Amb la unitat de tot el poble, ni la repressió franquista ni els dòlars americans poden evitar la destrucció del règim que ens oprimeix. Amb la unitat, la pau i la independència d'Espanya seran salvades i el triomf de la República tornarà a obrir els camins del benestar, el progrés i la democràcia.

ELS CORRESPONSALS DE TREBALL DIUEN:

DE LA COMPANYIA TELEFONICA

MOLTES PROMESSES I POQUES REALITATS

En l'últim Ple Social Central del Sindicat Nacional de Transports i Comunicacions, celebrat el mes de novembre de l'any passat, el jerarca falangista Garcia Ribes, va veure's obligat a reconèixer que els salaris que cobrem els empleats de la Telefònica eren insuficients per a resoldre les nostres necessitats més vitals.

En l'esmentat Ple, en el qual els autèntics treballadors no hi teníem ni vot ni veu, tal com passa en totes les «reunions sindicals» organitzades per la C. N. S., el demagog Garcia Ribes, amb l'ànim d'amansir el descontentament dels empleats de la Telefònica, ens va prometre, entre altres coses, l'augment del Plus de Vida Cara fins al 50%, pels treballadors de Barcelona, i fins el 40%, per als de la resta de Catalunya.

Han passat cinc mesos i les promeses del falangista al·ludit s'han transformat, pràcticament, en una «generosa» concessió -així ho qualifica cínicament la premsa franquista-, de la Companyia Nacional Telefònica que consisteix en augmentar-nos el Plus de Vida Cara fins al 30%.

Si es té en compte que, fins ara, els empleats de la Telefònica, ja cobràvem un Plus de 16%, constatarem que, en realitat, l'augment sols és de 14%, és a dir unes 2 ptes. diàries. Tot just per a comprar una barreta de pa a l'estraperlo!

Mentrestant els «generosos» capitalistes de la Companyia Telefònica continuen realitzant fabulosos beneficis.

Durant l'any 1949, la Telefònica va obtenir un benefici de 159,6 milions de pessetes, més del doble que l'any 1945.

A part d'aquests escandalosos guanys, que són un escarni a la nostra misèria, en l'exercici del 1949, la Companyia pagà a l'Estat, 136 milions de pessetes, mentre que en 1945 no arribà als 66 milions.

En resum: els grans capitalistes de la Telefònica, els Navarro Reverter i companyia, i l'Estat franquista -uns i altres són una mateixa cosa- guanyaren, en 1949, més del doble que en 1945.

A la llum d'aquestes xifres, per què -ens preguntem els obrers de la Telefònica-, no se'ns augmenten els salaris, en la mateixa proporció que els beneficis de la Companyia? per què un auxiliar telefonista de Vich o de Vilafranca del Penedès ha de cobrar, als dos anys de servei, sous de 633 pessetes mensuals, inclosos pagues extraordinàries, plus de carestia de vida, etc., mentre els capitalistes de la Companyia multipliquen llurs beneficis?

Es que hi ha, a Espanya, cap treballador que pugui ni malviure amb sous semblants?

On és la veritat de la «justícia social», la «protecció a les classes humils» proclamada constantment pel botxí del Pardo, per l'aristòcrata i milionari Giron, pel demagog falangista Garcia Ribes?

Per als treballadors de la Telefònica, cada dia està més clar que, el règim franquista és el representant dels grans terratinents i capitalistes i que

l'eix de la seva política no és altre que la defensa dels interessos dels explotadors de les masses treballadores. Cada dia comprem més que sols en destruir aquest règim maleït franquista i en instaurar la República democràtica, les masses obreres i populars podrem gaudir d'una vida digna i humana.

Es inútil que el jerarca Garcia Ribes tracti d'exaltar l'obra «social» del règim que l'atipa, amb insults als Sindicats de classe que posseïem durant la República i predicant la «col·laboració de classes».

Els empleats de la Telefònica sabem, i l'experiència ens ho confirma, que no pot haver-hi col·laboració de cap mena entre els que s'han repartit prop de 160 milions de pessetes de beneficis, i els que se'ns ha concedit un «augment» de dues pessetes diàries en els nostres esquifits i migrat salaris.

En la lluita de classes, en les seves diverses formes -disminució del rendiment, «plantas», sabotatges, etc.-, en la lluita contra els nostres vils explotadors i calumniadors, que hem de fer més efectiva unint-nos en el sí dels Consells de la Resistència, els empleats de la Telefònica, tenim l'únic camí per a exigir augment de salaris, per a millorar les nostres condicions de vida i de treball, per a contribuir, al costat dels altres treballadors i de tot el poble, en la lluita que destruirà el règim explotador franquista i permetrà el recobriment de la República democràtica.

(ANTIFRANQUISTES! Feu conèixer, envien aquest número de «TREBALL» als vostres companys, amics, familiars que estiguin empleats a la Telefònica)

DE COMARQUES

VICTORIA DELS OBRERS

Fa uns mesos, el descontentament i les lluites dels obrers i obreres tèxtils, obligà als franquistes a concedir-los un plus de vida cara d'un 20%.

Ara bé, dues Empreses dels voltants de Barcelona, van interpretar aquella concessió com millor els semblà i, en pagar la setmanada a llurs treballadors, els escatimaren 10 ptes.

Tot seguit, els obrers de les al·ludides Empreses, nomenaren una Comissió la qual, acompanyada del delegat sindical, s'entrevistà amb els buròcrates de la C. N. S. Aquests, feien l'enze i es negaven a donar curs a les peticions obreres. Aleshores els treballadors amenaçaren amb la vaga.

L'actitud resolta i decidida dels obrers va donar els seus fruits: al dissabte següent cobraren les 10 ptes. estafades i les quantitats -també estafades-, que els corresponien de la setmana anterior.

Una vegada més l'experiència posa de relleu que els bandits de la C. N. S. són uns vulgars agents i defensors dels interessos dels grans capitalistes i que, per a vèncer, els treballadors han de combatre units i saber combinar l'acció clandestina amb la utilització de tots els mitjans legals a llur abast,